

byla datována teprve dnem 23. srpna 1933. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle ustálené praxe nejvyššího soudu (rozh. čís. 5350, 5863 a 10.450 sb. n. s.) jest neplatnou směnka, která sice obsahuje veškeré podstatné náležitosti, avšak některé z nich nemohou vedle sebe obstát, nebo některá z nich obsahuje údaj nemožný. Takový nemožný údaj rovná se nedostatku dotyčné podstatné náležitosti (§ 6 odst. (1) sm. zák.). Dovolatelé spatřují takový nemožný údaj v tom, že datum vystavení směnky pochází z doby po úmrtí spoluakceptanta Arnošta W-a. V souzeném případě byla však směnka akceptována nejen Arnoštem W-em, nýbrž i Hedvikou W-ovou, která dosud žije, a není proto datum vystavení ohledně ní, tedy absolutně nemožné. Jen taková nemožnost by se rovnala nedostatku oné podstatné náležitosti (§ 3 čís. 8 sm. zák.) a nemohl by z takové listiny vzniknouti směnečný závazek vůbec (§ 6 odst. (1) sm. zák.). Nelze souhlasiti s názorem dovolatelů, že více trasátů na jedné směnce jest pokládati za jediný nerozlučný celek, takže by k neplatnosti stačilo, když datum vystavení jeví se býti nemožným proti jednomu z nich. Pluralita trasátů má jen ten účinek, že musí býti placení žádáno na všech a neplacení protestováno proti všem dříve, než lze vésti postih. Jinak však platí zásada vzájemné nezávislosti směnečných obligací, jež nalezla výrazu na př. v § 2 a 77 sm. zák.

Čís. 13743.

Pokud jest prokázati podle § 9 ex. ř. přechod závazků bratrských pokladen na nově utvořené revírní bratrské pokladny, pokud se týče na Ústřední bratrskou pokladnu.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, R II 240/34.)

Na základě rozsudku ze dne 9. listopadu 1922 znějícího proti Bratrské pokladně pro báňské a hutní podniky rosické báňské společnosti v Zastávce u Brna navrhl vymáhající věřitel k vydobytí peněžité pohledávky přisouzené mu oním rozsudkem povolení exekuce proti Bratrské pokladně pro báňské a hutní podniky, rosické báňské společnosti (revírní bratrská pokladna) v Zastávce u Brna. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stěžovatelka dovozuje, že exekučnímu návrhu nemělo býti vyhověno proto, že povinná strana, označená jako Bratrská pokladna pro báňské a hutní podniky Rosické báňské a hutní společnosti, již neexistuje, takže proti tomuto podmětu exekuce vůbec neměla býti povolována, a dále dovozuje, že ani proti Revírní bratrské pokladně v Zastávce u Brna exekuce neměla býti povolena na základě exekučního titulu znějícího proti jinému podmětu, ježto prý z právních norem nelze odvoditi, že Revírní bratrská pokladna jest oním podmětem, na nějž přešel závazek určený

v exekučním titulu, a ježto vymáhající věřitel neprokázal způsobem § 9 ex. ř., že závazek ten jiným způsobem přešel na Revírní bratrskou pokladnu v Zastávce u Brna. Tento názor odůvodnila stěžovatelka poukazem na příslušné právní předpisy, podle nichž nemocenská oddělení, t. j. pokladny bývalých Bratrských pokladen byla vždy v určitém území sloučena v revírní bratrskou pokladnu, kdežto zaopatřovací oddělení pokladny všech bratrských pokladen byla sloučena v jedinou tak zvanou »Ústřední bratrskou pokladnu v Praze«. Stěžovatelka stále dovozuje, že rozsudek nebyl vydán proti nemocenskému oddělení bratrské pokladny v exekučním titulu uvedené a proto také na stěžovatelku přejít nemohl. Otázkou, zda závazek bratrské pokladny v exekučním titulu uvedené přešel na Ústřední bratrskou pokladnu v Praze, se stěžovatelka nezabývala a nechává bez povšimnutí i to, že i ona jest podle § 29 zák. ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. »úřadovnou« Ústřední bratrské pokladny v Praze, že spravuje její jmění a že jest citovaným zákonem rovněž prohlášena za podmět práv a povinností. Než přes to rekursní soud vyhověl stížnosti z těchto důvodů: Z § 27 a násl. zák. ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. o pojištění u báňských bratrských pokladen jakož i z § 84 téhož zákona a § 1 vlád. nař. ze dne 22. prosince 1922, čís. 392 sb. z. a n. plyne, že bratrská pokladna uvedená v exekučním titulu již neexistuje, ale může býti, hledě k § 5 cit. vlád. nař., sporná skutková okolnost, zda v exekučním titulu uvedená bratrská pokladna již skončila svou likvidaci a zda dozorčí úřad prohlásil činnost její za skončenou a její agendu za převedenou na novou bratrskou pokladnu. Nelze ovšem pochybovati o tom, že bratrská pokladna v exekučním titulu uvedená již neexistuje a že zanikla jednak v revírní bratrské pokladně v Zastávce u Brna (svým bývalým nemocenským oddělením, nemocenskou pokladnou), kdežto její bývalé zaopatřovací oddělení, pokladna, zaniklo sloučením se zaopatřovacími pokladnami všech dosavadních bratrských pokladen podřízených dozoru báňských úřadů v novou tak zvanou »Ústřední bratrskou pokladnu v Praze«. Není dále pochyby, že z § 3 vlád. nař. čís. 392/1922 sb. z. a n. plyne, že práva a závazky bývalých zaopatřovacích oddělení přešla na »Ústřední bratrskou pokladnu v Praze«. Ale z téhož vládního nařízení plyne, že bratrská pokladna v exekučním titulu uvedená přešla dne 31. prosince 1922 v likvidaci, a že měla prováděti svým dosavadním představenstvem podle dosud platných předpisů nemocenské a zaopatřovací pojištění až do ukončení likvidace a do ustanovení orgánů podle zákona, jménem a na účet příslušné nové bratrské pokladny za dozoru správní komise, pokud se týče dozorčího úřadu, a není známo, zda tato likvidace je ukončena. Nemůže tedy býti pochybnosti o tom, že proti neexistující bratrské pokladně v exekučním titulu uvedené exekuce povolena býti neměla, byla-li její likvidace již ukončena. Otázkou jest dále, zda na základě shora citovaných právních předpisů mohla býti povolena proti revírní bratrské pokladně v Zastávce nebo proti Ústřední bratrské pokladně v Praze a po případě, zda vymáhající věřitel neměl ve smyslu § 9 ex. ř. prokázati, na koho přešel závazek určený v exekučním titulu, a na strana povinná tam uvedená již neexistuje. Rekursní soud jest toho názoru, že vymáhající věřitel vzhledem k zákonu čís. 242/1922 a vl. nař. 392/1922

měl podle § 9 ex. ř. a po rozumu § 54 čís. 3 ex. ř. v exekučním návrhu uvést a veřejnou listinou prokázat, na koho přešel závazek určený v exekučním titulu a, ježto vymáhající věřitel této povinnosti neučinil žádost, stížnosti vyhověl a návrh vymáhajícího věřitele zamítl. Po stránce skutkové není totiž jisto, zda jest již ukončena likvidace bratrské pokladny v exekučním titulu uvedené a není tudíž vyloučeno, že exekut na prvním místě uvedený svým představenstvem provádí dosud nejen nemocenské, nýbrž i zaopatřovací pojištění ve smyslu § 3 vlád. nař. čís. 392/1922 sb. z. a n., v kterémžto případě jest při nejmenším pochybné, zda by exekuce nemohla býti povolena tak, jak se stalo, i když povinná strana označena nebyla tak, jak jest uvedeno v exekučním titulu. Mimo to jest Revírní bratrská pokladna, uvedená na druhém místě v exekučním návrhu, »úřadovnou« Ústřední bratrské pokladny pro pojištění zaopatřovací a spravuje její jmění jménem a na účet Ústřední bratrské pokladny v Praze, jak plyne z §§ 29, 73 zák. čís. 242/1922 a není tedy zcela správné tvrzení, že revírní bratrská pokladna nemá vůbec nic společného se zaopatřovacím pojištěním, a může i tu býti pochybným, zda za tohoto stavu věci nestačí k označení povinné strany název v exekučním návrhu na druhém místě po př. v závorkách uvedený, ježto i jím jest po případě postižena »Ústřední bratrská pokladna v Praze«, ovšem ve své úřadovně v Zastávce u Brna. Poněvadž soud, který má vydati rozhodnutí o exekuční žádosti, musí rozhodnouti na základě žádosti, ovšem přihlížeje k obsahu právních předpisů a nemůže a nesmí konati šetření ve směru uvedeném v § 9 ex. ř., bylo stížnosti vyhověno, an vymáhající věřitel neprokázal listinou veřejnou ve smyslu § 9 ex. ř., na koho přešel závazek v exekučním titulu určený, ana bratrská pokladna tam na prvním místě uvedená ani podle jména již neexistuje a otázka nástupnictví revírní bratrské pokladny v Zastávce u Brna je sporná. Bylo proto stížnosti vyhověno vzhledem k ustanovení § 9, 54 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názoru rekursního soudu nelze přisvědčiti potud, pokud uvažuje o možnosti, že původní bratrská pokladna pro báňské a hutní podniky rosické báňské společnosti ještě neskončila likvidaci a že snad dosud provádí pojištění v plném rozsahu. Paragraf 120 vl. nař. ze dne 11. října 1922 čís. 197 sb. z. a n. ustanovil, že »toto nařízení a celý zákon ze dne 11. července 1922 čís. 242 sb. z. a n. nabude účinnosti ukončením likvidace sloučených bratrských pokladen«. Podle vyhlášky ministerstva veřejných prací ze dne 12. září 1924 čís. 202 sb. z. a n. byl jako tento den vyhlášen den 1. října 1924 a bylo prohlášeno, že tímto dnem bude ukončena působnost nemocenských a zaopatřovacích oddělení bratrských pokladen sloučených podle zákona čís. 242/22. Podle těchto zákonných ustanovení ukončila tedy dřívější jednotná bratrská pokladna pro báňské a hutní podniky rosické báňské společnosti činnost a již neexistuje. Otázka nastupitelská jest v zákoně čís. 242/22 a nařízení ze dne 22. prosince 1922 čís. 392 sb. z. a n. upravena ohledně nároků z po-

jištění nemocenského a zaopatřovacího. U těchto nároků nevyžaduje se zvláštní průkaz o přechodu závazků na revírní bratrskou pokladnu po případě Ústřední bratrskou pokladnu, ježto jest upravena zákonem. Jinak jest tomu ohledně závazků, které nevznikly z poměru pojišťovacího mezi bratrskou pokladnou a jejími členy a o takové jde v souzeném případě. Ohledně těch nároků stanoví § 4 vl. nař. č. 392/22, že mají býti zapraveny, po případě rozvázány, pokud podle právní jejich povahy jest to možno. Jest nesporno, že nárok stěžovatele v roce 1922 až 1924 již neexistoval a že o něm mělo býti rozhodnuto podle cit. § 4 vl. nař. č. 392/22. Jeho přechod na nově utvořené bratrské pokladny ze zákona neplyne, musí tudíž býti prokázán dle § 9 ex. ř. vymáhajícím věřitelem. To se však nestalo. Již z toho důvodu nemohlo býti dovolacímú rekursu vymáhající strany vyhověno.

Čís. 13744.

Ve věcech pracovního soudnictví (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.) nemusí býti rekurs, a to ani rekurs k nejvyššímu soudu, podepsán advokátem.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, R II 304/34.)

Pracovní soud žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Rekurs žalobce proti rozhodnutí krajského soudu jako soudu odvolacího není spolupodepsán advokátem. Nejvyšší soud musel si proto předem zodpověděti otázku nutnosti tohoto podpisu a uznal, že v souzeném případě tohoto podpisu potřebí není. Podle § 36 odst. (1) druhá věta zák. o prac. soudech platí o rekursní lhůtě a způsobu podání rekursu obdobně ustanovení o odvolací lhůtě a podání odvolání. Ježto § 29 cit. zák. má v tom směru ustanovení zvláštní a odchylně od c. ř. s. stanoví, že odvolání advokátem spolupodepsáno býti nemusí, platí to nutně i pro rekurs, bez ohledu na to, že se jedná o rekurs k nejvyššímu soudu.

Čís. 13745.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Všechny podmínky, na nichž závisí přípustnost úpravy pachtovného, musely tu býti v době, kdy nařízení nabylo účinnosti. Pozdější stav nerozhoduje.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 734/34.)